

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

CSÍNY
A
LEVEGŐBEN

Delfin
KÖNYVEK

Mivel Jessica barátja megbetegszik, a tervezett filmmaratonot el kell halasztaniuk. Jessicának ehelyett a szüleivel kell töltenie a hétvégét, és el kell mennie velük egy hőlégballonos versenyre, amihez nagyon nincs kedve. De amikor találkozik Viharral, egy csapásra minden nagyon izgalmassá válik. Fantasztikus, varázslatos kalandokat élnek át, és még meg is mentenek valakit attól, hogy hőlégballonos balesetet szenvedjen!

„Igaz, hogy Gayle undok volt, de azért jó, hogy nem esett baja.”

Emma

„Én nem mernék felszállni egy hőlégballonnal. De nézni szeretem őket.”

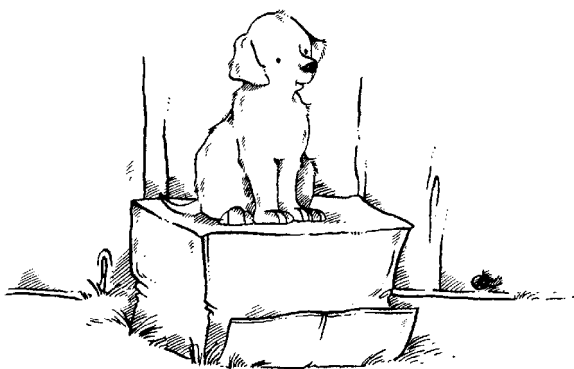
Kolos

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

CSÍNY A LEVEGŐBEN

— részlet —

★ Prológus ★

A fiatal ezüstszürke farkas vonyított félelmében, amikor rémisztő üvöltés szelte át a jeges levegőt, és visszhangzott a sötét hegység felett.

– Árnyék! – kapkodott levegő után Vihar.

A vad, magányos farkas, aki megölte Vihar apját, a három kisöccsét, és megsebesítette az édesanyját, nagyon közel járt.

Vakító, éles fény villant, és aranyló szikrák záporoztak. Ahol az előbb a fiatal farkas állt, most egy apró Jack Russell terrier

kuporgott, puha bundája barna-fehér volt, a farka fehér, a szeme éjkék.

Vihar remélte, hogy az álca megvédi őt. Elszökdécselt egy sziklacsoport felé, apró kiskutya szíve hevesen vert. Találnia kellett egy búvóhelyet, méghozzá gyorsan!

– Gyere be ide, fiam! – morogta egy halk, bársonyos hang.

Vihar belevetette magát az árnyak közé, és a sziklaboltozat alatt fekvő nőtényfarkas felé szaladt. Vakkantással üdvözölte, kis teste tekergőzött, és az anyja pofáját nyalogatta.

Canista kinyújtotta egyik nagy ezüstszínű mancsát, és vastag, meleg bundájához vonta a kicsi kölyköt.

– Örömmel látom, hogy ép és egészséges vagy. De veszélyes időben tértél vissza. Árnyék akarja vezetni a Holdmancs falkát, viszont a többiek nem fogják követni őt, amíg te élsz.

Vihar éjkék szeme dühösen megvillant.

– Akkor talán ideje, hogy szembenézzek veled!

– Bátor beszéd – morogta Canista halkán.

– De még nem vagy elég erős, hogy legyőzd őt, én pedig még mindig túl gyenge vagyok Árnyék mérgezett harapásától, hogy segítsék neked. Használd ezt az álcát! Menj a másik világba és rejtőzz el! Térj vissza, amikor a varázserőd szilárdabb! – Amikor Canista elhallgatott, felszisszent fájdalmában.

– Hadd segítsék! – csaholta Vihar, aranyszikra-felhőt lehelve. Egy pillanatig ott köröztek Canista mancsa körül, aztán beleivódtak a bundájába, és eltűntek.

A nőstény megkönnyebbülten felsóhajtott, ahogy az ereje egy icipicit visszatért.

Hirtelen újabb vad üvöltés hallatszott, most sokkal közelebbről. Nehéz mancsok kaparták a sziklákat, Vihar zihálást hallott.

– Árnyék megérezte a szagodat! Indulj tüstént, Vihar! Mentsd magad! – sürgette Canista.

Vihar nyüszögött, miközben vakító aranszikrák gyulladtak rövid barna-fehér kiskutyaszőrében, és érezte, hogy erő cikázik át rajta. Az aranyló ragyogás egyre fényesebb lett körülötte. Egyre fényesebb és fényesebb...

★ 1. fejezet ★

Jessica Tennant egy szatyrot szorongatva állt a küszöbön, amiben a kedvenc DVD-it hozta el, és aggódva hallgatta a legjobb barátnője anyukáját.

– Attól tartok, Sheenát ágynak döntötte egy csúnya megfázás és torokfájás. Épp akkor akartalak felhívni, amikor megérkeztél. Kár, hogy füstbe ment a hétvégétek. Majd gyere át máskor!

– Ó, hát nem tehet arról, hogy beteg – felelte Jessica, és nagyon igyekezett elrejtetni

a csalódottságát. – Akkor jobb, ha megyek.
– Hirtelen eszébe jutott valami, és előre-
nyújtotta a DVD-s szatyrot. – Ezeket köl-
csönadom. Talán felvidítják. Megmondaná
neki, hogy remélem, hamarosan jobban lesz?

Sheena anyukája elmosolyodott.

– Ez nagyon kedves tőled, Jessica. Sheena
valószínűleg néhány nap múlva felhív majd.
Szervusz!

Miközben az ajtó becsukódott, a kislány
behúzta a vállát. Lassan bandukolt a szülei
felé, akik kint vártak rá a leparkolt lakóau-
tójukban.

Mrs. Tennant meglepetten nézett a lá-
nyára.

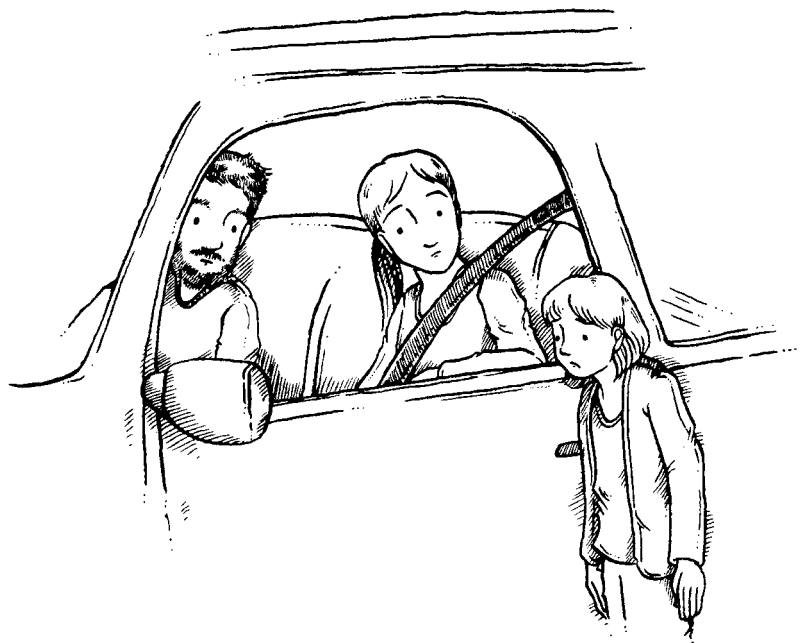
– Mi történt? Miért nem maradsz? – kér-
dezte.

Jessica a fejét rázta.

– Sheena beteg, úgyhogy nem maradha-
tok. Úgy volt, hogy este filmet nézünk, éjjel

nassolunk, meg minden. Most nem tudom, mit csináljak – válaszolta elgyötörten.

– Akkor velünk kell jönnöd a ballonfesztiválra – jelentette ki az anyukája.

Jessica grimaszolt. Nem akart a dögunalmas fesztiválra menni a szüleivel. Eleve ezért aludt volna Sheenánál.

– Nem maradhatnék mamival és papival?

– Nyaralnak, emlékszel? – kérdezte Mrs. Tennant.

– És mi van Anjummal? – próbálkozott Jessica. – Jaj, nem... a nagynénjénél van látogatóban. Tudom már! Azt hiszem, Gemma otthon van. Megkérdezhetnénk, hogy...

– Várj egy kicsit, Jessica! – szólt közbe az apukája. – Attól tartok, nincs időnk arra, hogy végigjárjuk az összes barátodat, hogy esetleg náluk maradhatsz-e. Indulnunk kell. A Magasba-törők összes tagja már úton van. Ugorj be, légy szíves!

– De... – Jessica elkámpicsorodott attól, hogy nincs más választása. Nagyot sóhajtva bemászott hátulra, és lerogyott. Előrehajolt, és a táskáját bedugta az ülés alá.

– Fel a fejjel, Jess! – Az anyukája hátrafordult, hogy rámosolyogjon, miközben Mr. Tennant elindult kifelé a városból. – Nem szeretlek ilyen fancsali képpel látni!

Jessicának annyira elege lett, hogy érezte, hogyan komorodik el még jobban az arca. Ha így megy tovább, hamarosan a földig fog lógni az orra.

– Még az is lehet, hogy jól fogod érezni magad. Régen még úgy gondoltad, hogy nagyon izgalmas velünk hőlégballonozni – mondta az anyukája.

– Igen! Amikor kicsi voltam, de aztán rájöttem, hogy nagyon utálok a magasságot, és hogy órákig kell várni, ha az időjárás nem megfelelő a felszálláshoz. Vagyis a legtöbbször! – közölte a kislány keserűen.

Mrs. Tennant felnevetett.

– Túlzol, Jessica Tennant! Egyébként egész jó az előrejelzés erre a hétvégére.

Jessicát nem villanyozta fel a hír.

Mr. Tennant rápillantott a tükörben.

– Jó lesz Northamptonban. Nagyon nagy fesztivál. Lesz mindenféle bódé, stand és vídámpark is – magyarázta lelkesen.

– Tök egyedül? Szuper! – dohogott Jessica összeszorított fogakkal. Azt kívánta, bárcsak a szülei ne próbálnák felvidítani. Semmitől nem fogja jobban érezni magát.

Karba tette a kezét, és lejjebb csúszott az ülésen, miközben kiérték az autópályára, és csatlakoztak az autók és a teherautók végtelen sorához. Úgy tűnt, az idő ólomlábakon jár, és a következő két óra inkább két hétnek tűnt.

Amikor végre odaérték a fesztiválra, Jessica mindenféle embereket látott, akik standokat, sátrakat állítottak fel, és kiállítótereket kerítettek körbe. Mr. Tennant leparkolt egy csillogó lakóautó mellé, ami akkora volt, mint egy busz. Az ő lakóautójuk kicsinek és ütött-kopottnak tűnt mellette.

– Odanézz! Még saját műhold-antennája is van! – lelkesedett Jessica, akaratlanul is le volt nyűgözve.

– Az egy amerikai modell. RJ-nek nevezik. Azt hiszem, ebben a sivatag közepén is élhetnénk – magyarázta az apukája.

– Mi az az RJ? – kérdezte Jessica.

– Rekreációs jármű. Szeretnék egyet! – felelte az apukája.

– Először el kellene adnunk a házat – jegyezte meg Mrs. Tennant szárazon. Beszállt az autójuk hátuljába, és elkezdte előszedgetni a holmikat a szekrényből az ebédhez.

– Elmennél egy kis vízért, Jessica?

A kislány fogott egy flakont, és keresztülbandukolt a parkolón. Nagyon szerette volna, ha Sheena itt van. Szörnyen hiányzott neki.

Amikor elsétált egy üres sátorpavilon mellett a parkoló szélén, észrevette, hogy egy kislány közeledik felé. Tizenkét évesnek látszott, két évvel idősebbnek Jessicánál, női pólót és farmert viselt.

Jessica felderült. Olyasvalakinek tűnt, akivel összebarátkozhat.

– Helló! – köszönt, amikor egymás mellé értek. – Tudod, merre van a vízcsap?

– Úgy nézek én ki? – csattant fel a lány.

– Azt hiszem, nem – válaszolta Jessica. A másik lány nagyon morcosnak tűnt. Talán őt is kényszerítették a szülei, hogy elkísérje őket. – A hólégballon-klubbal jöttél? Egyébként Jessica Tennant vagyok – mutatkozott be.

– Én Gayle Young. A Felhő-kergetőkkel vagyok itt. Az a legeslegjobb klub! – közölte a lány, és hosszú, barna haját átdobta a válla fölé.

– Apa is ezt mondja a Magasba-törőkről – viccelődött Jessica. – Mi ahhoz a klubhoz tartozunk.

– Ha! És az engem hol érdekel? – dohogott Gayle, és a füvet bökdöste a drágának látszó tornacipője orrával.

Jessica mosolya elhalványult, de nem lehetett könnyen lerázni.

– Láttam néhány körhintát és ilyesmit idefelé. Esetleg körülnézhetnénk együtt! – javasolta.

Gayle vállat vont, és grimaszolt az orrával.

– Nem, kösz! Nem szeretek fiatalabb gyerekekkel lógni. Már így is a nyakamba varrták, hogy vigyázzak Mikey-ra; ő a kisöcsém. Most mennem kell.

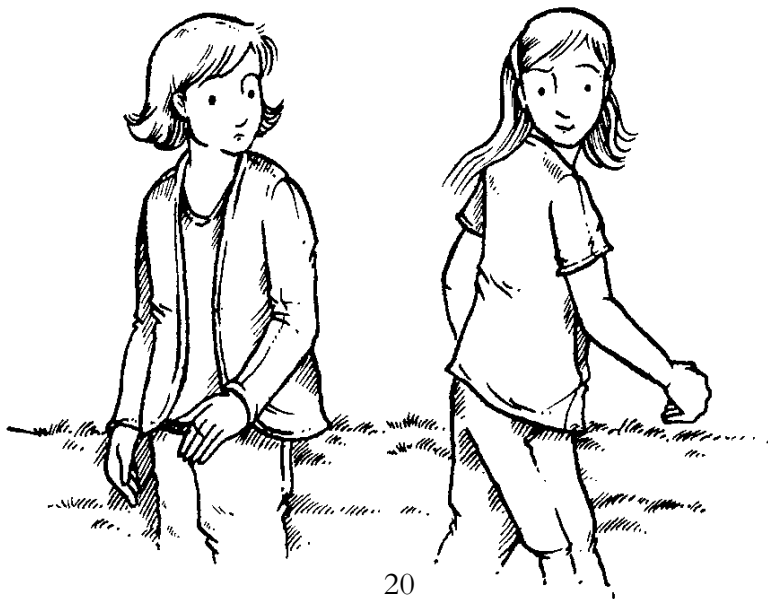
Jessica elvörösödött, miközben Gayle el-sétált mellette. Csalódott volt, hogy a másik lány ennyire barátságtalan.

– Hát... izé... azért sok sikert a holnapi hőlégballon-versenyhez! – kiáltotta.

Gayle fel sem nézett.

– Nincs szükségünk szerencsére. A Felhő-kergetők mindig nyernek – mondta elnyújtva.

Jessica nézte, ahogy az idősebb lány odaballag a hatalmas lakóautóhoz, és eltűnik a belsejében.

– De jó! Szép kis hétvége lesz! – mondta magában.

Felsóhajtott, és újra elindult vizet keresni. De hirtelen éles, aranyló fény villant, és szikrák pattogtak a kislány mellett álló nagy pavilonból.

Jessica a homlokát ráncolta. Gyorsan belesett, ahogy elment mellette, és biztos volt benne, hogy nem látott semmit odabent. Odament megnézni. Ahogy gondolta, csak egy felfordított kartondoboz és néhány összecukható szék hevert a fűben.

Aztán észrevette, hogy egy apró barna-fehér Jack Russell kölyök ül a dobozon. A bundája úgy csillogott, mintha aranyporral szórták volna be.

– Helló! Te meg mit keresel itt egyedül? – gügyögött neki, és lassan elindult a kutyus felé, nehogy megijessze.

– Messziről jöttem. Kérlek, tudsz nekem segíteni? – ugatott a kölyökkutya.